

LEHDISTÖ KOLLEKTIIVISENA ORGANISAATTORINA

Kirjoituksessaan „Asian juuresta“ (kts. „Pravda“ № 98) Ingulov on kosketellut tärkeää kysymystä: mikä merkitys on lehdistöllä valtiolle ja puolueelle. Nähtävästi oman ajatuksensa tukemiseksi hän vetosi Keskuskomitean organisatooriseen toimintaselostukseen, jossa puhutaan siitä, että lehdistö „rakentaa näkymättömän yhdyssiteen puolueen ja työväenluokan välille, — yhdyssiteen, joka voimansa puolesta on verrattavissa jokaiseen muuhun joukkoluontoiseen välityskoneistoon, että lehdistö on kaikkein voimallisin väline, jonka avulla puolue puhuu joka päivä ja joka tunti työväenluokan kanssa“*.

Mutta yrittäessään ratkaista kysymystä Ingulov teki kaksi virhettä: ensinnäkin hän vääristeli Keskuskomitean toimintaselostuksesta otetun sitaatin ajatuksen; toiseksi hän jätti huomioonottamatta lehdistön mitä tärkeimmän organisatoorisen merkityksen. Ajattelen, että kysymyksen tärkeiden vuoksi olisi lyhyesti puhuttava näistä virheistä.

---

* Kts. Tämä osa, s. 218. *Toim.*

1. Toimintaselostuksen ajatus ei ole lainkaan siinä, että muka puolueen osuus rajoittuu tehtävään **puhua** työväenluokan kanssa, sitävastoin kuin puolueen on **keskusteltava** työväenluokan kanssa eikä vain puhuttava. „Puhua“ sanonnan ja „keskustella“ sanonnan vastakkainasettaminen ei ole mitään muuta kuin tyhjänpäiväistä konstailua. Käytännössä ne molemmat muodostavat erottamattoman kokonaisuuden tullen esiin herkeämättömässä vuorovaikutuksessa lukijan ja kynäilijän välillä, puolueen ja työväenluokan välillä, valtion ja työtätekevien joukkojen välillä. Tämä ilmiö on ollut havaittavissa proletaarisen joukko puolueen olemassaolon ensi hetkestä lähtien, jo vanhan „Iskran“ ajoista alkaen. Ingulov on väärässä ajatellessaan, että tällainen vuorovaikutus alkoi vasta muutamia vuosia sen jälkeen, kun työväenluokka oli ottanut Venäjällä vallan käsiinsä. Keskuskomitean toimintaselostuksesta otetun sitaatin ajatus ei ole „puhumisessa“, vaan siinä, että lehdistö „rakentaa yhdyssiteen puolueen ja työväenluokan välille“, yhdyssiteen, „joka voimansa puolesta on verrattavissa jokaiseen muuhun joukko- luontoiseen välityskoneistoon“. Sitaatin ajatus on lehdistön organisatoorisessa merkityksessä. Juuri tämän vuoksi lehdistö joutuikin Keskuskomitean **organisatooriseen** toimintaselostukseen yhtenä yhdys- hihnana puolueen ja työväenluokan välillä. Ingulov ei ole ymmärtänyt sitaattia ja tahtomattaan vääris- teli sen ajatuksen.

2. Ingulov korostaa lehdistön agitatorista ja pal- jastavaa merkitystä arvellen, että siinä on lehdistön koko tehtävä. Hän viittaa useihin väärinkäytöksiin maassamme ja sanoo, että lehdistön paljastustyö ja

agitatio lehdistön kautta on kysymyksen „juuri“. Mutta on kuitenkin selvää, että lehdistön kaikesta agitatoorisesta merkityksestä huolimatta sen organisaattorinen merkitys on nykyään rakennustyömme päivänpolttavimpana seikkana. Kysymys ei ole vain siitä, että sanomalehti agitoisi ja paljastaisi, vaan ennen kaikkea siitä, että sillä olisi tiheä verkosto työntekijöitä, asiamiehiä ja kirjeenvaihtajia koko maassa, kaikilla teollisuus- ja maanviljelysseuduilla, kaikissa kihlakunnissa ja kunnissa, että yhdyslanka kulkisi puolueesta sanomalehden kautta poikkeuksetta kaikkiin työläis- ja talonpoikaisseutuihin, että keskinäinen vuorovaikutus toisaalta puolueen ja valtion ja toisaalta teollisuus- ja talonpoikaisalueiden välillä olisi täydellinen. Jos sellainen kansanomaisen sanomalehti kuin esimerkiksi „Bednota“⁷³ järjestäisi aika ajoin maamme eri seuduilla toimivien pää-asiamiestensä konferensseja mielipiteiden vaihtamista ja saadun kokemuksen kokoamista varten ja jokainen näistä asiamiehistä vuorostaan järjestäisi piireissään, seuduillaan ja kunnissaan omien kirjeenvaihtajiensa konferensseja samassa tarkoituksessa, niin siten saataisiin otetuksi ensimmäinen vakava askel eteenpäin ei vain organisaattorisen yhteyden aikaansaamiseksi puolueen ja työväenluokan välille, valtion ja maamme kaikkein etäisimpien kolkkien välille, vaan myöskin itse lehdistön parantamiseksi ja elävöittämiseksi, lehdistömme koko työntekijäkunnan parantamiseksi ja elävöittämiseksi. Tällaisilla konferensseilla ja tällaisilla neuvottelukokouksilla on mielestäni paljon realistisempi merkitys kuin lehtimiesten „yleisvenäläisillä“ ja muilla edustajakokouksilla. Sanomalehti kollektiivisena

organisaattorina puolueen ja Neuvostovallan käsissä, sanomalehti välineenä yhteyksien järjestämiseksi maamme työtätekevien joukkojen kanssa ja niiden liittämiseksi lujasti puolueen ja Neuvostovallan ympärille, — sellainen on nyt lehdistön lähin tehtävä.

Ei ole pahitteeksi palauttaa lukijan mieleen muutamia rivejä toveri Leninin kirjoituksesta „Mistä on aloitettava?“ (kirjoitettu vuonna 1901), jossa käsitellään lehdistön organisatoorista merkitystä puolueemme elämässä:

„Lehdistön merkitys ei kuitenkaan rajoitu vain aatteiden levittämiseen, vain poliittiseen kasvatukseen ja poliittisten liittolaisten puolelleen vetämiseen. Lehti ei ole vain kollektiivinen propagandisti ja kollektiivinen agitaattori, vaan myöskin kollektiivinen organisaattori. Tässä viimemainitussa suhteessa sitä voidaan verrata rakennustelineisiin, jotka pystytetään rakennettavan talon ympärille, jotka hahmoittelevat rakennuksen ääriviivat, helpottavat yhteydenpitoa eri rakentajien kesken, auttavat heitä jakamaan työn ja saamaan yleiskuvan järjestetyn työn avulla saavutetuista yleisistä tuloksista. Lehden avulla ja sen yhteydessä tulee itsestään muodostumaan vakituinen järjestö, joka ei askartele vain paikallisessa työssä, vaan myöskin järjestelmällisessä yleisessä työssä, opettaa jäseniään seuraamaan tarkkaavaisesti poliittisia tapahtumia, arvioimaan niiden merkityksen ja vaikutuksen väestön eri kerroksiin, muokkaamaan tarkoituksenmukaisia menetelmiä, joita vallankumouksellinen puolue käyttää näihin tapahtumiin vaikuttaessaan. Jo yksistään teknillinen tehtävä — lehden turvaaminen säännöllisesti aineistolla ja sen säännöllinen levittäminen — pakottaa luomaan yhtenäisen puolueen paikallisten asiamiesten verkoston, asiamiesten, jotka ovat vilkkaassa yhteydessä toistensa kanssa, ovat tietoisia asioiden yleisestä tilasta, tottuvat säännöllisesti täyttämään yleisvenäläisen työn osatehtäviä ja koettelevat voimiaan määrätynlaisten vallankumouksellisten tekojen järjestämisessä. Tästä asiamiesten verkostosta tulee runko juuri meille tarpeelliselle järjestölle, joka on riittävän suuri käsittämään koko maan; riittävän laaja ja monipuolinen toteuttaakseen tiukan ja

yksityiskohtaisen työnjaon; riittävän vankka kyetäkseen kaikissa olosuhteissa, kaikissa „käänteissä“ ja odottamattomissa tilanteissa tekemään järkkymättä omaa työtään; riittävän joustava osatakseen toisaalta väistää taistelua avoimella kentällä vihollisen musertavaa ylivoimaa vastaan, kun vihollinen on koonnut yhteen kohtaan kaikki voimat, ja toisaalta osatakseen käyttää hyväkseen tämän vihollisen kömpelyyttä ja hyökätä sitä vastaan siellä ja silloin, missä kaikkein vähimmin odotetaan hyökkäystä“⁷⁴.

Toveri Lenin puhui silloin lehdestä puolueemme rakentamisen välineenä. Mutta ei ole perusteita epäillä, etteikö toveri Leninin esittämä ajatus olisi täydellisesti sovellettavissa meidän nykyisissä puolue- ja valtiorakennustyöme oloissa.

Tämän lehdistön tärkeän organisatorisen merkityksen Ingulov jätti kirjoituksessaan huomioimatta. Se on hänen perusvirheensä.

Miten on saattanut käydä niin, että eräs lehdistömme tärkeimpiä työntekijöitä ei ole huomannut tätä tärkeää tehtävää? Eräs toveri sanoi minulle eilen, että Ingulov asetti nähtävästi lehdistökysymyksen ratkaisemisen ohella vielä toisen, sivutehtävän: „pistellä eräitä ja mielistellä toisia“. Minä itse en lähde sellaista väittämään enkä edes aiokaan kieltää keneltäkään oikeutta asettaa itselleen suoranaisten tehtävien lisäksi myöskin sivutehtäviä. Mutta ei saa sallia sitä, että sivutehtävät voisivat saattaa vaikkapa hetkeksikään varjoon suoranaisten tehtävien — saada selville lehdistön organisatorinen merkitys puolue- ja valtiorakennustyössämme.

„Pravda“ № 99,
toukokuun 6 päivä 1923

Allekirjoitus: J. Stalin